

i den ellefte Time bliver enig — i Særdeleshed, hvis den høitærede Conſeilspræſident kunde beſlutte ſig til at tage Sagen i ſin Haand.

Finantsminiſteren (Strup): Det ærede Medlem, ſom har ſtillet Vædringsforſlag, har atter gjentaget de to Bevijer for Krigſſtattens rent midlertidige Karakter. Det ene er det, at den bærer Navnet Krigſſtatten, det andet det, at den opføres paa vore Finantslove ved Siden af og ikke gaende op i de øvrige Toldindtægter. Styrfen af det første Argument forekommer det mig er overordentlig ringe, og jeg vil med Henſyn til det gjerne henviſe det ærede Medlem til engang i en ledig Time at eſterſe, hvor mange af de Skatter, der ere blevne paalagte under og paa Grund af Krigene i Begyndelſen af Aarhundredet, der endnu beſtaa den Dag idag. Det var ogſaa Krigſſkatter (Monrad: Sed de Krigſſkatter?). . . De havde tildels ikke Navnet, men i hvert Fald paaberaabte de ſom Grund Krigſtilstanden. De beſtaa imidlertid endnu. Der er endnu en betydelig Del af den nu beſtaaende Hartkornſkat, ſom har denne Oprindelſe. Hvad det Andet angaar, at Krigſſtattens Udbytte ſtaar opført for ſig paa vore Finantslove ved Siden af de andre Toldindtægter og den øvrige Brænderiafgift, da ſkal jeg tillade mig at erindre det ærede Medlem om, at i de første 5 Aar, eſter at Krigſſtatten var traadt i Kraft, fandt ikke nogen ſaadan ſærſkilt Poſtering Sted, da vare de paa Finantsloven ſamlede. I det 6te Aar vare de ligeledes opførte ſamlede, men eſter Forlangende fra dette Thing bleve de da ſkilte ad, og jeg vil henſtille, om det ikke er et beſynderligt Sammentræk, at netop denne Udſondring, denne Udſkilliſe deraf falder omtrent ſammen med den Tid, hvor man først opfandt dette, at Krigſſtatten var en midlertidig Skat, ſom man havde en moralsk Berettigelſe til at kræve ophævet.

Th. Nielsen: Det er jo ganſte naturligt, naar man, ſom det er Tilfældet med os Alle, have været Vidne til den Strid, der er ført om, hvorvidt det var Meningen med Lovforſlaget om Krigſſkattolben den Gang, det blev vedtaget i dette Thing i 1864, at det ſkulde være blot forbigaaende eller ikke, at man da nøie underſøger alle de Udtalelſer, der ere fremkomne ved denne Leilighed. Vel veed jeg, at der en enkelt Gang, navnlig af det ærede Medlem for Odense N. 4. B. (Monrad), blev henpeget paa, hvad det blev jagt af et enkelt Medlem, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavn

6te Valgfreds (Gad), men jeg ſtal dog ikke undlade at fremføre nogle enkelte Udtalelſer, ſom vidne om, at hele Forhandlingen har Vidne om at hele Forudſætningen, under hvilken Loven af 5. Auguſt 1864 blev givet, var at Loven ſkulde være midlertidig, at den ſkulde være blot foreløbig. Derfor undlod netop ærede Medlemmer fra forſkjellige Sider dengang at ſtille Vædringsforſlag, da man ikke vilde gaa ind paa en videre dybtgaaende Underſøgelse, og det af den Grund, at Loven blot ſkulde være midlertidig, og ſom man ſagde, forivarig. Det ſagde det ærede Medlem fra Middeſpart, der dengang var Conſeilspræſident. Hans Eſtermand Bluhme gjentog det ogſaa, henholdt ſig til, hvad det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgfreds ſagde, mindede Medlemmerne om, at det vilde være uforſvarligt for dem at ſtille Vædringsforſlag, da Loven kun ſkulde være midlertidig, og han haabede, de vilde frafalde dette, eſter at han nu havde udtalt, at han ganſke kunde ſlutte ſig til, hvad hans Forgænger, Biſkop Monrad, ſom da var Finantsminiſter, havde ſagt. Jeg ſkal imidlertid oplyſe dette ved ganſke enkelte Udtalelſer, men ſom ſagt hele Forhandlingen bærer i den Grad Præget deraf, at det undrer mig, at man ikke noget mere har fremdraget det. Det er ikke alene enkelte Udtalelſer, men det er hele Forhandlingen, ſom bærer Vidne om, at hele Lovens Forudſætning var den, at Loven ſkulde være blot midlertidig. Saaledes havde f. Ex. Alfred Hage, der, ſom vi Alle vide, var en meget toldreformvenlig Mand, den allerſtørſte Lyſt til at ſtille Vædringsforſlag, og han kom atter og atter tilbage derpaa, men han blev mindet om, at det ſkulde han lade være, da man havde en endelig Lov af 4de Juli 1863, ſom det havde koſtet betydeligt Arbejde, at faae ſat i Værk; man ſkulde derfor ikke rokke ved det forelagte Lovforſlag, da det var Noget, ſom blot ſkulde være midlertidigt. Alfred Hage ſiger ſaaledes — ſe Rigsraadets Folkethingstidende for Samlingen 1864, Sp. 503 — eſter at han har ſaaet at vide gjentagne Gange, at Loven blot ſkulde være midlertidig: „Jeg ſtal dog ikke videre gaa ind paa diſſe Spørgſmaal, thi jeg indſer vel, at der næppe her vil være ſtor Tilbøielighed dertil, da dette Lovudkæft kun ſynes at være af en midlertidig Karakter, og da det vilde tage en ikke ringe Tid at drøfte endogſaa ganſke enkelte Spørgſmaal ſaa grundigt, at man vilde kunne være iſtand til at dømme om deres rette Karakter og komme nogenlunde til et Reſultat.“ Alſaa han undlader det af den Grund, at den kun ſtal være af en midlertidig Karakter.